

April 20, 2025 (Easter Sunday) -- today is 40 days after my dearly departed cousin Anatoliy Vyhovskiy's passing away. In commemoration of this eventful day, I am posting a video of a Skype-session in which we were talking with Anatoliy, my cousin Olga, and others on a day in 2016 when family members gathered in Fastiv to commemorate Anatoliy's brother Mihail Vyhovskiy's 40-day memorial service.

The idea of 40 days after death holds deep spiritual and cultural meaning in various religious traditions. This time is seen as a gentle transition for the soul, representing a meaningful journey from the physical existence to the spiritual realm. In many traditions, there is a belief that the soul lingers on Earth for 40 days, engaging in a journey of purification, judgment, or preparation for its ultimate destination, which may be reincarnation, heaven, or another form of afterlife. This period of 40 days transcends mere time; it encompasses the profound journey of the soul as it transitions beyond the physical realm. . . In this sacred time, rituals and prayers are gently offered to support the soul's journey, fostering peace and a hopeful transition into the afterlife. . . The 40-day prayer services in the Orthodox tradition highlight the importance of the living praying for those who have passed on, with the belief that these heartfelt prayers can support the soul during its judgment and journey toward paradise. The 40-day memorial services in the Orthodox tradition hold deep significance, with the fortieth day symbolizing Christ's ascension into heaven following His resurrection, marking the soul's ultimate journey into eternity.

20 квітня 2025 року (Великодня неділя) -- сьогодні виповнюється 40 днів після того, як відійшов у вічність мій дорогий двоюрідний брат Анатолій Виговський. На згадку про цей насичений подіями день я публікую відео скайп-розмови з Анатолієм, моєю двоюрідною сестрою Ольгою та іншими в день 2016 року, коли члени родини зібралися у Фастові, щоб вшанувати 40-денну панахиду брата Анатолія Михайла Виговського.

Ідея 40 днів після смерті має глибоке духовне та культурне значення в різних релігійних традиціях. Цей час розглядається як м'який перехід для душі, який представляє осмислену подорож від фізичного існування до духовної сфери. У багатьох традиціях існує вірування, що душа залишається на Землі протягом 40 днів, беручи участь у подорожі очищення, суду або підготовки до свого кінцевого пункту призначення, яким може бути реінкарнація, небо або інша форма загробного життя. Цей період у 40 днів виходить за межі простого часу; воно охоплює глибоку подорож душі, коли вона виходить за межі фізичного царства. . . У цей священний час ритуали та молитви м'яко пропонуються, щоб підтримати подорож душі, сприяючи миру та повному надії переходу в загробне життя. . . 40-денні молебні в православній традиції підкреслюють важливість молитви живих за тих, хто помер, з вірою в те, що ці щирі молитви можуть підтримати душу під час її суду та подорожі до раю. 40-денні панахиди в православній традиції мають глибоке значення,

причому сороковий день символізує вознесіння Христа на небо після Його воскресіння, знаменуючи остаточну подорож душі у вічність.

<https://www.youtube.com/watch?v=v7xuYKp4TY8&t=9s>

Skype with Ukrainian relatives, 2016

Mar 27, 2025

Skype with Ukrainian relatives, including cousins Anatoly Vyhovskiy and Olga Vyhovska. / Скайп з українськими родичами, зокрема двоюрідними братами Анатолієм Виговським та Ольгою Виговською.

{comment, footnote}

<https://mylifechoice.org/2024/09/10/40-days-after-death-the-symbolism-and-rituals-across-religions>

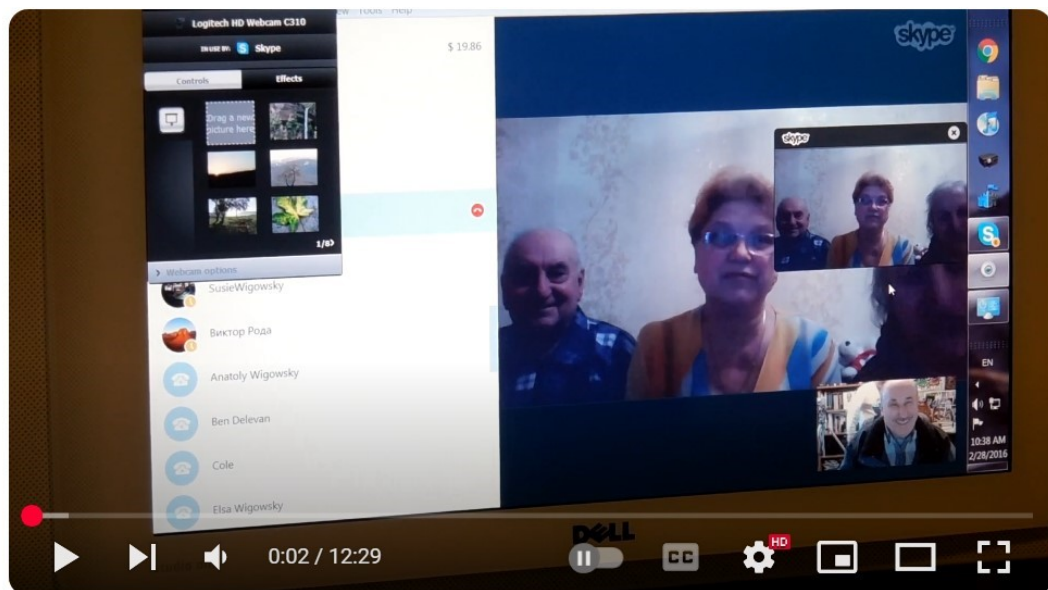

Ukraine relatives Feb. 2016, Skype / Українские родственники

Ukraine relatives Feb. 2016, Skype / Українские родственники

Skype with Ukrainian relatives, including cousins Anatoly Vyhovskiy and Olga Vyhovska. / Скайп з українськими родичами, зокрема двоюрідними братами Анатолієм Виговським та Ольгою Виговською.

Ukraine28.2.2016 Ukraine relatives, Skype / Українские родственники

<https://www.youtube.com/watch?v=d53Q4lqq8Ec> (12:29)

Mar 27, 2025 (with Maya, Anatoly, Olga, others)

Skype with Ukrainian relatives, including cousins Anatoly Vyhovskiy and Olga Vyhovska. / Скайп з українськими родичами, зокрема двоюрідними братами Анатолієм Виговським та Ольгою Виговською.

<https://www.youtube.com/watch?v=v7xuYKp4TY8> (27:54)

Skype with Ukrainian relatives, 2016

Skype with Ukrainian relatives, 2016

Closed Caption:

Adolf: Хожу то значить хорошо, слава Богу, да ето жизнь

Оля: Да, і Адольф так не постарів, абсолютно за цей період здається . . .

Адольф: Як не постарів, а меньше кос стало

Мая: Ти не дивимосся тако, а вообще прекравно выглядите

Оля: Да вам так здоров . . .

Адольф: Дякую дякую що хвалите . . .

Оля: тут не украинец . . .

Павло: Это настоящий украинец приїхав . .

Мая: Що ви як поживете . . .

Адольф: Та нічого, по-одиначески, так як одинокий . . .

Оля: Да, скучно, да . . .

Адольф: Нема що і хвалиться нема, істо я кажу, старость не радость . .

Мая: Да, ну наш дед Олесь колись сказав, я ще мала пам'ятаю була, і була в них там у великому лісі, кажу: «Ну таке я собі сиджу й говорю» да кажу:

Skype with Ukrainian relatives, 2016

Closed Caption:

Adolf: I want to, it means it's good, thank God, yes, that's life

Olya: Yes, and Adolf hasn't aged that much, it seems like he has during this period . . .

Adolf: He hasn't aged, but his hair has become less

Maya: You don't look like that, you look great in general

Olya: Yes, you are so healthy . . .

Adolf: Thank you, thank you for praising . . .

Olya: There's no Ukrainian here . . .

Pavlo: A real Ukrainian has arrived . .

. .

Maya: How are you? living . . .

Adolf: Well, not bad, alone, because I'm lonely . . .

Olya: Yes, it's boring, yes . . .

Adolf: There's nothing to brag about, I'm telling you the truth, old age is not joy . .

Maya: Yes, well, our grandfather Oles once said, I remember when I was little, and I was with them in Big Forest, I say: "Well, that's what I sit and say to myself" and I say: "Old age is unhappiness and youth

<p>«Старість не радість а молодість гадість», а Олесь каже: «Це ж їхній батько мірк горб каже не користь»</p> <p>Адольф: В нас в американців як виходити на пенсію то кажуть, «Golden Age», золоті года, а я кажу хай вони мають їх золотих годи.</p> <p>Оля: Ви молодими але що . . .</p> <p>Павло: Оля, поближе до Маї силіть щоби видно , . .</p> <p>Мая: Давайте мене вже я по центру побула побачили ви пока з ними пообщайтесь . . .</p> <p>Павло: Ну, нічого вместе . . .</p> <p>Мая: Сідайте, ну поговорить а я потом уже . . .</p> <p>Оля: Зараз Анатоли ближче, я да ближче . . .</p> <p>Павло: Щоби віддати лицо . . .</p> <p>Адольф: А як ти Оля себе чувствуеш?</p> <p>Оля: Слава Богу, ну все буває бо вже ж 76-й тоже . . .</p> <p>Адольф: Вже доганяєш мене . . .</p> <p>Оля: Пять років між Павлом (71) и Адольфом (81). Я якраз між вами посередині.</p> <p>Адольф: Посередині, да. Дякую.</p> <p>Анатолий: Рыбу ловишь чи ні?</p> <p>Адольф: Счас не ловив, в нас сильний дожді в цьому році були, і як тільки собираюсь піти то вода підніметься високо, що і другий раз нема розчоту йти.</p> <p>Оля: В 15му чи в 16му вже так?</p> <p>Анатолий: Цього року.</p>	<p>is nastiness", and Oles says: "It's their father, the hump, who says it's not good")</p> <p>Adolf: We Americans say when they retire, "Golden Age", golden years, and I say let them have their golden years.</p> <p>Olya: You are young, but what . . .</p> <p>Pavlo: Olya, try to get closer to Maya so that she can see you, . .</p> <p>Maya: Let me see, I've been to the center, you saw me, talk to them for a while. . .</p> <p>Pavlo: Well, nothing together. . .</p> <p>Maya: Sit down, let's talk and then I'll be there. . .</p> <p>Olya: Now Anatoly is closer, I'm closer. . .</p> <p>Pavlo: To show your face . . .</p> <p>Adolf: And how do you feel, Olya?</p> <p>Olya: Thank God, everything happens, because it's already 76 too. . .</p> <p>Adolf: You're already catching up with me. . .</p> <p>Olya: Five years between Pavlo (71) and Adolf (81). I'm right in the middle between you.</p> <p>Adolf: In the middle, yes. Thank you.</p> <p>Anatoly: Do you catch fish or not?</p> <p>Adolf: I didn't catch it, we had heavy rains this year, and as soon as I'm going to go, the water will rise so high that I can't go a second time.</p> <p>Olya: In 15th or 16th already?</p> <p>Anatoly: This year.</p>
---	--

<p>Адольф: 3 місяця дожді, в нас сильні дожді. Анатолій: Так вам и нада! (сміх) Адольф: Ти кажеш так і надо буржуюм. Дякую.</p> <p>Оля: Так некрасшого, але так любить отак підкорюють. Адольф: Ми з Анатолієм знаємо. Оля: У нас 15 і 14 роки були дуже посушливі, и в нас в криницях вода повисихала була. Павло: Ой-ой-ой, а як счас? Оля: Ну, зараз то ще підвесну поки що є вода. А що буде літом не знаю. . . Анатолій: короче, так їм і не надо (сміх) Оля: Є язик без костей що хочете й мели що зробить . . . Адольф: Ну, да. Язык. Ну, а як ти Анатолій, я бачу що ти трохи лучше виглядаєш як в прошлий раз бачив?</p> <p>Оля: Так, він трохи кращий, трохи порозумнішав, але ж таку що зробиш. Ой, руки своє беруть . . . Адольф: О, є! Вони благословляють нас. Оля: Що зробиш, знаєш, недавно батьки були біля нас старі а тепер вже ми им стали. Павел: Да, наша очередь теперь стареть. Оля: Да, та вже та очередь нас підштовхує що далі. Павел: Быстрее, быстрее старейте!</p>	<p>Adolf: 3 months of rain, we have heavy rains. Anatoly: Yes, you deserve it! (laughter) Adolf: You say that and the bourgeois need it. Thank you. Olya: Yes, it's not the best, but they love to subjugate like that. Adolf: Anatoly and I know. Olya: Our 15th and 14th years were very dry, and the water in our wells dried up. Pavlo: Oh-oh-oh, what about now? Olya: Well, now there's still water in the spring. And I don't know what will happen in the summer. . . Anatoly: in short, they don't need it (laughter) Olya: There's a tongue without bones, what do you want and what will it do? . . . Adolf: Well, yes. Tongue. Well, what about you, Anatoly, I see that you look a little better than the last time I saw you? Olya: Yes, he's a little better, a little wiser, but what will you do? Oh, hands taking their own . . . Adolf: Oh, yes! They bless us.</p> <p>Olya: What will you do, you know, recently our parents were old with us, and now we've become them. Pavel: Yes, our turn is getting old now. Olya: Yes, and that turn is already pushing us further. Pavel: Faster, faster age!</p>
--	--

Оля: Да, ну ми з Павликом говорили що може ще ви до нас прилетите?

Адольф: Не знаю, то вила, вилами писано.

Оля: Валера обіцяв возить, бо Толя вже лінується.

Алольф: Да, лінується, йому ноги не дозволяють.

Оля: А в нас бочку котить, то нам що залишається, треба . . .

Адольф: А як там твої домашні?

Оля: Домашні, Ірина, Тетяна. Да, ну Ірина має і Вова, ну дочка і зять поки що мають роботу. А що буде далі не знаємо. Тетяна в Житомирі, ну таке, на четвертому курсі, ще рік. Таке. А так поки що слава Богу, крайніх таких ситуацій нема. Ну, а хвалитись тоже в нас тепер нема чим. Що зробиш!?

Адольф: Воно скрізь підкачує. В нас багаті багатіють, а бідні бідніють.

Оля: У нас мільйонерів повно. Мільярдерів є.

Адольф: А в нас тоже їх хватає, їх вдять трошки покосить.

Оля: Ой, казав колись течина буржуїв, за буржуя будем бі. Але нас сама біда що війна точиться.

Адольф: Ще все время продовжається. Да?

Оля: Да. То не годиться. Як между ж свої между собою б'ються, то не хорошо.

Olya: Yes, well, Pavlik and I were talking about maybe you'll come to us again?

Adolf: I don't know, then pitchforks, by pitchforks are written.

Olya: Valera promised to drive, because Tolya is getting lazy.

Alolf: Yes, he is getting lazy, his legs won't let him.

Olya: And we're going through a rough patch, so what's left for us, we need . . .

Adolf: And what about your family?

Olya: Family, Iryna, Tatyana. Yes, Iryna has it and Vova, well, my daughter and son-in-law still have jobs. And we don't know what will happen next. Tatyana is in Zhytomyr, well, in her fourth year, for another year. That's it. And so far, thank God, there are no such extreme situations. Well, we don't have anything to brag about now either. What can you do!?

Adolf: It's pumping everywhere. The rich are getting richer here, and the poor are getting poorer.

Olya: We have a lot of millionaires. There are billionaires.

Adolf: And we have enough of them too, they should be mowed down a little bit.

Olya: Oh, the bourgeois movement once said, we will fight for the bourgeois. But our only trouble is that the war is going on.

Adolf: It's still going on. Yes?

Olya: Yes. That's not good. When our own people fight among themselves, it's not good.

<p>Анатолій: А то щоб чужи боялись, понимаєш? (сміх)</p> <p>Павло: (сміється) Щоб чужи боялись, не прикасались.</p> <p>Адольф: А ти тут один, Анатолій, чи жінка тут?</p> <p>Анатолій: Один.</p> <p>Адольф: Поїздом приїхав?</p> <p>Анатолій: Поїздом. Приїжджали помінки робить з Михаилом.</p> <p>Оля: 40 днів.</p> <p>Анатолій: 40 дней. Обряд 40 дней.</p> <p>Анатолій: То всі родственники збралися чи когось . . .</p> <p>Оля: Ну, багато. Гані самої не було, ну вона ж уже як-неяк, то ще старша і там довше їхать, і ній проблема з роботою вже вона сама не може їхати. А брат і сестра і небожів і Валік був, и Іван був, і Толі нук був з онукою, на Василієві були. Таке сини були Михайлові, онуки, таке.</p> <p>Павло: А Іван там що ілі Іван уже ушов?</p> <p>Анатолій: Ушол.</p> <p>Павло: О, то Адоль, ти не побачиш Івана.</p> <p>Оля: Да, Івана нема вже. (8:38)</p> <p>Адольф: Ну, я не знав що вони тут заберуться. Я би знав то ж я . . .</p> <p>Анатолій: Ми Павла предупреджали, він тобі не сообщив.</p> <p>Адольф: А він забуває!</p> <p>Павло: Ну, Світлана сказала що Анатолій їде в Фастов. Но</p>	<p>Anatoly: But so that strangers are afraid, you understand? (laughter)</p> <p>Pavlo: (laughing) So that strangers are afraid, don't touch them.</p> <p>Adolf: Are you alone here, Anatoly, or is your wife here?</p> <p>Anatoly: Alone.</p> <p>Adolf: Did you come by train?</p> <p>Anatoly: By train. We came to hold a memorial service with Mikhail.</p> <p>Olya: 40 days.</p> <p>Anatoly: 40 days. The ceremony is 40 days.</p> <p>Anatoly: So all the relatives gathered or someone . . .</p> <p>Olya: Well, a lot. Hana herself wasn't there, well, she's already somehow, she's even older and they go there longer, and she has a problem with work, she can't go herself. And her brother and sister and Nebozhev and Valik were there, and Ivan was there, and Toli's grandson was with his granddaughter, they were at Vasily's. Mikhail's sons were like that, grandchildren, etc.</p> <p>Pavlo: And Ivan is there or Ivan has already left?</p> <p>Anatoly: He's gone.</p> <p>Pavlo: Oh, then Adolf, you won't see Ivan.</p> <p>Olya: Yes, Ivan is gone. (8:38)</p> <p>Adolf: Well, I didn't know that they were going to get here. If I had known, I would have . . .</p> <p>Anatoly: We warned Pavel, he didn't tell you.</p> <p>Adolf: And he forgets!</p> <p>Pavlo: Well, Svetlana said that</p>
--	---

причини що всі будуть
собираться она мені не
рассказала.

Анатолій: Ну, а ти догадаться . . .

Павло: Я ні такої умний. Я
образование маю школьное, но
это думать нада . . .

Анатолій: Ну, ти учитель, не . . .

Адольф: Давай ему, давай . . .

Оля: Ну, по трохи й сам був
вчителем, да вигнали . . . а що
йому казать треба. О, я нука
зарога буде біда.

Павло: Да, мои дни учителем уже
прошли. Я только учу сейчас
внуков. А Оля, ты учишь там кого-
то в станції Лугіни или нет?

Оля: Ну, сейчас чужих не, а
внучка вже слава Богу сама
учить. Да, вже в університеті
вчиться то вже таке вже досить . .

Мая: Вже получить не бабай . . .

Оля: Да уже вже виучила школу.

Павло: Да, то значить нема нікого
там учить тобі.

Оля: Ні, нема. А вже мої
висихають, що вже не могу
когось учить.

Павло: Ну, жалко. Я хотів, і щоб
Іві учу, и сейчас Лия, вторую
внучку учу. Иви сейчас читает,
она в киндергаден пошла, в
детский сад, а уже читает на
уровень второго класса. То я
могу сказать что я помог ей.

Anatoly was going to Fastov. But
she didn't tell me the reason why
everyone would gather.

Anatoly: Well, you should guess . . .

Pavel: I'm not that smart. I have a
school education, but it's no use
thinking that . . .

Anatoly: Well, you're a teacher, not
. . .

Adolf: Come on, let him have it,
come on . . .

Olya: Well, he was a teacher for a
while, but they kicked him out . . .
and what should I tell him. Oh, I'm
not going to get in trouble.

Pavlo: Yes, my days as a teacher
are over. I'm just teaching my
grandchildren now. And Olya, are
you teaching someone there at the
Lugina station or not?

Olya: Well, now there are no
students, and my granddaughter is
already teaching herself, thank
God. Yes, she's already studying at
the university, so that's enough.

Maya: You can't get it, old woman. .

Olya: Yes, you've already finished
school.

Pavlo: Yes, then there's no one
there for you to teach.

Olya: No, there's no one. And mine
are drying up, so I can't teach
anyone anymore.

Pavlo: Well, it's a pity. I wanted to
teach Evie, and now I'm teaching
Leah, my second granddaughter.
Evie is reading now, she went to a
kindergarten, and she's already
reading at the second grade level.
So I can say that I helped her.

Оля: Будешь тянуть . . .
Анатолій: Сколько лет ей сейчас?
Павло: Ей сейчас будет шесть в апреле.
Анатолій: В апреле 6 лет.
Павло: Да.
Оля: А младший?
Павло: А младший в июне будет два.
(recording at 11:05)
Мая: Маленьку.
Павло: Но удивительно что Иви, она так хорошо научилась читать. Я первую классную программу ей дал, чтоб она виучила читать.
Анатолій: Ти попробуй на украинском поучить . . (смех)
Адольф: На ангелійском легко.
Павло: Я сам себе должен научить сперва.
Оля: Ну, я не похволюсь чимсь що моя внучка була умна, но читать научилась к пяти годам.
Павло: Это, да, хорошо.
Оля: Да, вона дуже хорошо читала, а в 5 лет и 7 месяцев пошла в перший клас. І прийшлося мені тягнуть із-за того що, ну як сказати, жалко було чи може бачу що не соображає що-небудь, то тягнула й до випускного, так що ти Паша тоже будеш пахать дальше.
Павло: Ну, это хоть дає мне цель в жизни щобі помогать внучкам.
Оля: Да, я мусила і освоїть і алгебру і хімію, все за старші класи, коли онука ходила в школу, так що таке . . .

Olya: You'll drag it on. . .
Anatoly: How old is she now?
Pavlo: Hey, it will be six in April.
Anatoly: He will be 6 years old in April.
Pavel: Yes.
Olya: And the younger one?
Pavlo: And the youngest will be two in June.
(11:05)
Maya: Small.
Pavlo: It's surprising that Evie learned to read so well. I gave her the first class program so that she could learn to read.
Anatoly: You try to teach her in Ukrainian. . (laughter)
Adolf: It's easy in English.
Pavlo: I have to teach myself first.
Olya: Well, I won't brag that my granddaughter was smart, but she learned to read by the age of five.

Pavlo: Yes, that's good.
Olya: Yes, she read very well, and at the age of 5 years and 7 months she went to the first grade. And I had to drag it because, well, how to say, it was a pity or maybe I saw that she didn't understand anything, so I dragged it until graduation, so you Pasha will also plow further.
Pavlo: Well, at least it gives me a goal in life to help my granddaughters.
Olya: Yes, I had to master both algebra and chemistry, all for the senior classes, when my granddaughter went to school, so what . . .

<p>Часть 2: (12:30)</p> <p>Адольф: Сама главно надежду не нужно тірать.</p> <p>(15:02)</p> <p>Да зараз і Валерий буде</p> <p>Валерий: Здравствуйте!</p> <p>Адольф: Да, здравствуй! Доброго вечора вам!</p>	<p>Part 2: (12:30)</p> <p>Adolf: The main thing is not to lose hope.</p>
--	--